

at gøre mør. Men efter hvad den højtærede Justitsminister oplyste i Fjor, er dette, saa vidt jeg forstod, en utilladelig Anvendelse af Varetægtsfængsel; saa jeg tillader mig at gaa ud fra, at dette ikke kan være Tilfældet. Naar det da ikke er muligt, for Eksempel naar Dommeren holder Manden hen med lange Ophold, at konstatere noget som helst Formaal, af Hensyn til hvilket han har handlet, saa faar man en Mistanke om, at der i Dommeren har raadet et Sind, som har ført ham til at sige: Det er i og for sig ligegyldigt, hvad jeg her helst burde gøre som Embedsmand; jeg finder mig foranlediget til at behandle den arresterede paa denne Maade med lange ugevisse Ophold, hvor han overhovedet ikke kommer i Forhør.

Der er et Indicium, som taler for, at det er en saadan Sindsstemning, der har behersket den paagældende Dommer — og det er den anden Grund, hvorfor han har faaet en Næse —; det er dette, at han uden bestemt Maal bliver ved at fastholde den anklagede efter det sidste Forhør, og vel at mærke, efter at Dommeren paa dette Tidspunkt er ganske klar over, at han selv vil frifinde den paagældende Mand. Det synes jo da, eftersom det neppe kan være Skødesløshed, at være et saa udpræget Udtryk for Dommerenevælde, der kun kan betyde Forløsning af en Sindsstemning hos vedkommende Dommer; at jeg finder, det er ganske utilladeligt og bør paatales, hvilken denne Sindsstemning end er, om han personlig er blevet vred paa denne Mand, eller det blot er dette, der gør sig gældende: at han er blevet irriteret ved at have holdt ham arresteret Maaned efter Maaned uden at kunne rokke ham en Tomme fra at bedyre sin Uskyldighed. Jeg tør ikke sige, hvilken Stemning det er, og om der deri ligger noget, som gaar ud over Dommerens Ret eller over Dommerens Hverv. Men hvis man blot vil gaa ud fra dette, at Dommeren har forløst en Sindsstemning, forekommer det mig ganske utvivlsomt, at her foreligger et Myndighedsmisbrug; og jeg kan ikke se andet, end at det ogsaa burde være Genstand for den Behandling, der er hjemlet ved den nævnte Lov.

Det forekommer mig, som sagt, at her foreligger Myndighedsmisbrug, men jeg erkender, at man kan bestride det; man kan sige som saa, at man ved ikke, hvad Dommeren inderst inde har tænkt eller følt i denne Sag. Men saa er der en tredie Bestemmelse i Loven — det er det sidste Punkt, jeg i denne Sammenhæng kommer til at berøre —, det er den, at man kan være berettiget til at søge Regres hos Dommeren,

hvis han overhovedet har gjort sig skyldig ikke blot, som det hedder, i Skødesløshed eller Myndighedsmisbrug, men i „andet uforvarsligt Forhold“. Hvis man nu vil sige: Det er naturligvis for meget til at være Skødesløshed — han har ikke blot været skødesløs —, men for lidt til, at han ligefrem har begaaet Embedsmisbrug, forekommer det mig dog, man maa hævde, at Dommeren ved hele den Maade, hvorpaa han er optraadt, har handlet saa uforvarsligt, at hans Forhold maa falde ind under den tredie Bestemmelse. Hvordan jeg da vender og drejer denne Sag, ser jeg ikke andet, end at det efter den Lov, som foreligger, og efter de to Næser, Dommeren har faaet, ikke vilde være urimeligt at tage under Overvejelse, om man ikke burde anvende Regresbestemmelsen i § 7 i Loven af 1888 overfor denne Dommer.

Det kan imidlertid ikke nægtes, at her stiller sig for det første en praktisk Vanskelighed i Vejen, nemlig den, at det kun er en Overretsdom; det er jo muligt, at Højesteret vil underkende Dommen, endskønt jeg ikke finder det sandsynligt. En anden Vanskelighed bestaar i, at man her slog ind paa en ny, saa vidt jeg ved ganske ukendt Praksis. Det vilde være en Maade, hvorpaa Domstolene, om jeg maa bruge det Ord, vilde komme til at øve Justits indenfor deres egne Rækker, en Justits af en saadan Rækkevidde og Skarphed, at man ikke kan forvente, at en saadan Fremgangsmaade vilde blive anvendt, før Sagen var gaaet alle Instanser igennem. Jeg vil da gerne tillade mig at rette en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister. Det er jo muligt, at den højtærede Justitsminister i dette Øjeblik kun kender Sagen paa samme Maade, som vi andre kender den, nemlig som en Dom, der er refereret i Pressen; men hvis den højtærede Justitsminister skulde ligge inde med Materiale, der gør det muligt for ham at svare paa et Spørgsmaal, vil jeg gerne stille en Forespørgsel til ham, en Forespørgsel, der naturligvis under de foreliggende Forhold maa have en lidt kunstig Form, men hvis hjertensgode Mening forhaabentlig ikke bliver mindre god for det. Den lyder saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse den op —: „Agter den højtærede Justitsminister at appellere den faldne Overretsdom — jeg behøver vel ikke at betegne den nærmere — til Højesteret, blandt andet med det Maal for Øje at fremskaffe det gyldigst mulige Grundlag for en Overvejelse om eventuelt at søge Regres hos Dommeren i denne Sag?“